

**R. P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère <1543-1623>

Mogvntiæ, 1617

Cap. 2. De peculiaribus Clericorum obligationibus ad vitæ honestarem suo
statui conueniente[m],

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78477)

CAPVT II.

De peculiaribus Clericorum obligationibus ad honestatem
vita suo statui conuenientem.

S V M M A R I V M.

- 10 Obligatio ad habitum, & tonsuram Clericalem, initiatis maiore Ordine, & beneficiariis imposta sub mortali.
- 11 Obiectio in contrarium cum solutione, & solutionis confirmatione.
- 12 In ea obligatione non excusat consuetudo, sicut necessitas.
- 13 Nec item excusat beneficiarium, tenuitas beneficii.
- 14 Quis dicatur vestitus clericalis.
- 15 Quid sit tonsura clericalis.
- 16 Obligatio clericorum ad ostendendum, honestatem in compositione corporis.
- 17 Obligatio eorumdem ad moderationem in cibo & potu.
- 18 Obligatio abstinendi se à vanis huius seculi voluptatibus, ac primo à luxuria.
- 19 Deinde à venatione, ludo alearum, spectaculis mimorum, & frequentatione tabernarum.
- 20 Obligatio abstinendi à negotiis secularibus, nempe ab omni arte fordidâ, & à mercatura.
- 21 Item ab actionibus ex quibus sequi potest sanguinis effusio: & que officia sunt Clericis prohibita ea de causa.
- 22 Non potest Clericus Clericum vocare in ius coram Iudice laico: & quatenus non possit Clericus in manibus laici iurare.
- 23 Quod idem non debeat ad rem medicam, & chirurgicam exercere, nec minister laici fieri, aut procurator.

Prima obligatio ad habitum & tonsuram
Clericalem.

10.

Hæc obligatio quoad habitum, habetur ex cap. penultimo, dist. 23. & ex cap. penult. De vita, & honestate Clericorum, & ex Clem. Quoniam, eodem tit. Quoad tonsuram vero, tum ex iisdem canonibus tum ex cap. Ioannes, De clerico coniugato. Esse autem sub mortali tradit Nauar. in Enchir. cap. 5. num. 109. §. 33. & ante eum Sylu. in verbo, Clericus 2. num. 21. ac ante vtrumque quoad tonsuram Clericalem Panormit. ad cap. Si quis, De vita & honestate Clericorum: sic inquit. Nota quod non deferens tonsuram peccat mortaliter: nam dignus est anathemate. Idem enim capitulum sic habet: Si quis Clericis comam relaxauerit, anathema sit. Quæ tamen verba non sunt, prout sonant accipienda vniuersè: sed cum restrictione ad beneficiarios, aut initiatos aliquo Ordine maiori: quemadmodum locis citatis Sylu. & Nauar. notant, pro quibus facit cap. Ioannes, De Clerico coniugato.

Quoad habitum, idem esse dicendum satis constat ex pœnis, quibus (per citatam Clementinam, Quoniam, & per Concil. Trident. eandem innouans & ampliand., in sess. 14. cap. 6. De reform.) dignus est, tum initiatus maiori Ordine, tum beneficiarius, qui illum non desert suo statui conuenientem. Ex enim sunt pœnæ suspensionis ab Ordinibus & officio; à fructibus, redditibus, & prouentibus beneficiorum. Itemque pœna priuationis eorumdem officiorum, & beneficiorum: si quidem semel corrupti; in eo delinquant denuo, vt habet ibidem Concil. Trident. citans memoratam Clementinam. Cum igitur constet tales pœnas valde graues esse, censendæ sunt pro valde graui, atque adeo mortali culpa imponi, cum aliòqui deberent iniuste censeri. Quod est argumentum Francisci à Victoria, prout refert Bañes 2. 2. q. 12. art. 1. §. Sed quoniam.

11.

Quod si quis dicat ad eas pœnas in currendas requiri præmonitionem Episcopi, saltem per edictum publicum. Respondendum est, sicubi Episcopus in eo negligens sit, talem negligentiam abunde suppleri per Bullam Sixti V. quæ incipit: Cum sacrosanctam: & refertur, & applicatur; ab Alphonso à Vualdo in suo candelabro aureo in fine secundæ partis. Illam enim editam esse in eum finem, Pontifex ipse satis significat, dum edendæ causam refert in nimiam siue pastorum, siue temporum indulgentiam, in punitatem ve, & osci-

tantiam, cum religionis dedecore, nominis Dei contemptu, & propriæ salutis dispendio. Adde quod beneficiarium incedere sine vestitu, & tonsura Clericali non habeat malitiam esse sola inobedientia, qua ab Episcopo monitis ei parere nõ vult: sed ex transgressione præcepti Ecclesiæ, quod iudicandum est obligare ad mortale in materia graui; seu cum datur de re quæ grauem Dei, vel proximi iniuriam, vel propriam læsionem habet coniunctam, vt istam habere patet: vt pote quæ de se generat scandala, & occasiones, ac pericula perpetrandi flagitiosæ, à quibus clericalis habitus reuocari non omnino perditum.

Adde etiam irrisiõnem status clerici: de qua in hæc verba Concil. Trident. loco citato: Hodie aliquorum inoleuit temeritas, religionisque contemptus: vt propriam dignitatem, & honorem clericalem paruipendentes, vestes etiam deferant publicè laicales, pedes in diuersis ponentes, vnum in diuinis, alterum in carnalibus. Itemque illa Sixti V. ante memorata, Cum relig. onis dedecore, &c. Accedit quod, vt idem Pontifex bene ait, ij qui in exteriori ostendant se esse in illo statu, in quo collocatus est. Signum autem quo quæ in Ecclesia se beneficiarium esse ostendit, est habitus, & tonsura clericalis, argum. cap. vnic. in fine, De bigamis in 6. Ita vt beneficiarius eo carens (prout ait quoque Pontifex) argui possit dicto illo Domini: Quomodo huc intraffi non habens vestem nuptialem? Adde & timeret sibi debere, ne aliquando ob lethiferæ transgressiõnis zizaniam, vt idem met Pontifex vocat, auclat quod sequitur: Ligatis manibus, & pedib. mittite eum in tenebras exteriores, &c.]

Neque est quod quis putet se excusari contraria consuetudine: quoniam iam dicta satis ostendunt, eam non posse censi ratio habilem, sed iudicandam esse corruptelam, à carne spiritui dominante profectam. Et si negandum nõ est, iusta causa interueniente, locum esse excusationi, prout per cap. penult. De vita & honestate cleric. notat glossa ad cap. Si quis. eodem titulo, verbo Relaxauerit: citans responsum cuiusdam factum Papæ ipsum reprehendenti. Tutius vt petrem laici sub imagine Romam. Fas fuit, vt snerem luxuriare comam. Pro qua re textus est expressus in Clem. Quoniam, De vita & honestate clericorum, sub initium. Ea autem causa est, vt notat loco citato Bañes, nõ essitas tuendi vitam, honorem, aut diuitias proprias, vel proximi: quæ solet excusari ab obligatione legis humanæ. Cui necessitati addit & commoditatem: pro qua ad tempus exiguum habitus dimittitur, quia parum pro nihilo reputatur.

Beneficij autem tenuitatem nõ excusare in hac re à mortali beneficiarium, etiam sæcularem, nullo sacro Ordine initiatum, ex eo probatur quod beneficium quantumvis exiguum, sit vere beneficium, iuxta cap. Si proponente, De rescriptis, (vbi glossa ad verbum Minus competens videnda est) & cap. Non potest, & cap. Si motu, De præben. in 6. adeo vt habens illud, sit in beneficiarij statu, quem, iuxta antedicta, iure naturali tenetur signis exterius ostendere: & præfertim tonsura, quam esse tale signum quasi essentiale, idem Bañes ait post Caic. in verbo Clericorum, peccata, verfu Verum, in fine: addendum cætera esse concomitantia.

Supere est dicendum, quis habitus, & quæ tonsura dicatur clericalis. Ex Panorm. igitur De vita & honestate cleric. cap. penult. num. 18. habitus clericalis sunt vestes honestæ. Cuiusmodi honestas, vt notat Albertus Tractatus De perfecto Clerico, cap. 38. respectu quidem formæ, est vt desuper sint clausæ, neque nimis longæ, vel breues, ex eod. capit. penult. Talaris, seu longas vique ad collum pedis debere esse, Sixtus V. expressit in sua Bulla. Quod de veste superiore per textum sine cap. penult. dist. 23. intelligi potest, cum glossa ad Clementinam Quoniam, De vita & honestate clericorum, verbo, Videatur. Respectu vero materiæ, vt non sint viridis, aut rubei coloris, ex citato cap. penult. aut virgatæ, vel partitæ, id est, diuersorum colorum, ex memorata Clementina: aut nimis fulgiatæ, seu pretiosæ, ex cap. Omnis instantia, 21. quæ est. 4.

Quæ tamen in re, vt notat Panorm. loco citato, multum attendenda.

attendenda est consuetudo; dummodo ea talis sit, quae ab honestate non deiciat. Unde si alibi consuetudo esset, ut Beneficij portare possint rubras vestes, aut fericas, excusarentur portantes. Nam, ut habet glossa in summa citatae quaestionis quartae, Vetus vestium non despicitur, sed abusus: nempe iactantia, & voluptas. Possunt ergo Clerici secundum consuetudinem regionis pretiosius vestibus uti, ut conforment se moribus eorum inter quos viuunt, ne vilescat dignitas Clericalis: quod etiam habet eadem glossa, quam confert legere.

15. Tonfura autem Clericalis quid sit: glossa ad memoratam Clemen. verbo, Et tonfuram, indicat cum dixit: Clericis competere raturam & tonfuram in modum coronae, in signum perfectionis & regni quod in Deo habent: se & alios in virtutibus regentes, iuxta canonem Duo sunt, 12. quaestio. 1. Pro cuius significationis pleniore declaratione habenda, lege eandem glossam, & Syluest. Clericus, 2. num. 2. & Trotium in sequent. capit. 39. Ex quo etiam aduerte: raturam hic dici paruum illam rotunditatem, quae ratione capillorum fit in summitate capitis, & vocatur Clerica. Tonfuram vero dici illam quae à parte inferiori capitis fit tonsione capillorum in rotundum vsq; ad aures. Cum autem consuetudo inualuerit, quam Papa scit, & vltro tolerat, etiam in sua Curia: ut nō modo simplices Clerici, sed etiam Sacerdotes, ac etiam Praelati Ecclesiae, portent crines line hac posteriori refectione: sequitur nunc satisfieri posse Ecclesiastico praeepto, si quis cum habitu, de quo antea, portet raturam quam diximus vocari Clericam. Sine qua habitum eundem non sufficere, ut nec sufficeret Clerica ipsa sine tali habitu, patet: quia Ecclesiasticum praeeptum, est incedere di cum habitu, & tonfura Clericali.

Secunda obligatio ostendendi honestatem in omni compositione, & gestu corporis.

16. CVM D. Paulus in priori ad Thess. lon. cap. 5. praecipit abstinerere non tantum à malo, sed etiam ab omni specie mali; Clericos adstringit maxime; argumento cap. Cum ab omni specie, De vita, & honestate Clericorum. Et ratio est, quae ex D. Leone refertur in cap. Omnium, distin. 32. his verbis, Omnium Sacerdotum tam excellens est conditio electionis; ut quae in alijs membris Ecclesiae vacant à culpa: in illis tamen habeantur illicita. In incessu igitur debet esse grauis, ut in eo ostendat mentis maturitatem: incompositio enim coporis in aequalitatem indicat mentis, ut ex D. Augu. habet Gratianus distin. 41. in fine: & confirmat per illud Salustij de Catilina: Cuius conscientia excita curis, mentem valabat: citus modo, & modo tardus incessus, &c. In aspectu autem modestus, nec oculis vagus debet esse. Oculi enim vagus vagat mentis, sicut & impudicus oculus, impudici cordis nuncius est, prout habetur in capit. Nec solo, 32. quaestio. 5. vbi etiam, & in sequenti capit. id ipsum bene declarat. In sermone denique debet esse cautus, & prudens: ut nec tacenda proferat, nec proferenda reticeat: seu loqui, & tacere, quando expedit. De qua re habentur praeepta in capit. Sit rector, distin. 3. ibidem legenda. Iam vt in oculis, & ore; sic & in omnibus alijs partibus sui corporis debent Clerici honestatem ostendere: vt honeste viuendo, atque alijs bonum de se exemplum praebendo, possint merito appellari Reges, tanquam se aliosque regentes in vita ex virtute agenda. Quod quidem est obtinere regnum significatum (prout ex capit. Duo sunt, 12. quaestio. 1. ante diximus) per coronam, quam gerunt in capite. Hoc idem Trotius quoque notat in cap. vltimo opusculi. De perfecto Clerico.

Tertia obligatio seruandi moderationem in vitio: & quarta, abstinendi à vanitatibus.

17. Tertia obligatio est seruandi moderationem in cibo, & potu: per abstinentiam scilicet ab omni luxu, comestationibus, & ebrietatibus, & per obseruationem debitarum circumstantiarum in refectione corporis: de quibus praelata Ecclesiae documenta videri possunt apud Gratianum dist. 41. cap. 1. 2. 3. & distin. 44. per totam, quae Trotius refert in praeced. cap. 58. & 59.

18. Quarta obligatio est abstinendi se, à vanis huius seculi voluptatibus: de qua est textus diligenter legendus in cap. His igitur, distin. 23. ad eamque; pertinet primo, obligatio abstinendi se à cohabitatione mulierum, de qua fere toto titulo 2. libr. tertij De cretaliis: ac multo magis à tripudijs, saltationibus, & choreis quae cum illis fiunt: quaeque Clericis ipsis expresse prohibentur in Concilio Trident. sess. 24. De reform. capit. 12. sub finem. Vbi aduerte Ecclesiam in suis Clericis velle commendatam esse in prius continentiam à Veneris voluptatibus, prout constat per ea quae sacris canonibus constituta inueniuntur apud Gratianum, distin. 31. 32. 33. 24. 81. 82. & in titulo, De Clericis coniugatis, & in Concil. Trident. sess. 25. capit. 14. De reform. Unde cum constet libidinem, ad luxuriam non tam dimicando, quam fugiendo superari, ideo admonet Apostolus: Fugite fornicationem 1. Corinth. 6. Sancti Patres, cum eam à Clericis omnibus superatam vellent, procul ab eis mulierum aspectu, colloquia, conuictum, & alias illecebras amouere curarunt, ne cum extremo discrimine, ipsi cogere cum hoste domestico luctari: qui salutem sibi fuga parare possent. Et quamuis ex cap. Interdixit, distin. 32. & ex cap. Cum omnibus, distin. 81. excipiendae sint sanguine iunctae in 1. vel 2. gradu consanguinitatis: in quibus naturale foedus nihil permittit suspicari (vt dicitur in cap. penult. De cohabitatione Clericorum, & mulierum) tamen quia cum huiusmodi, aut earum pedisse quis abusus non nunquam commissi sunt, tales quoque in capit. 1. eod. titulo prohibentur cum Clericis habitare: non tamen omnino, sed tum demum, si aliqua in eis suspicio esset incontinentiae, vt notat ibidem glossa verbo, Canon.

19. Pertinet secundo obligatio abstinendi se à venatione, quae Clericis prohibetur distin. 86. cap. Qui venatoribus, primo & secundo, cap. Vident homines, & cap. Esau, item capit. primo & secundo, De Clerico venatore, & cap. 1. Ne Clerici, vel Monachi. Ratio autem prohibitionis est distractio à diuinis officijs, quam illa adfert: & quod nimium accedat ad exercitationem bellicam: maxime ea quae armis, & canibus fit, quam glossa ad cap. 1. De Clerico venatore, verbo, Voluptate, saltuosam & clamorosa vocat: ac laicis concessam, Clericis vero illicitam. Non vero quietam venationem, si nec frequens sit, nec voluptatis causa fiat: sed raro, & causa necessitatis: vt cum sanitatis ratio, vel animi à studio, vel curis relaxatio id postulat. De qua re plura Trotius in cit. Opusculo cap. 55. & 56.

Postremo pertinet obligatio, quae per caput penultimum De vita, & honestate Clericorum, prohibentur Clerici intendere mimis, ioculatoribus, & histrionibus: & iubentur tabernas prorsus cultare, nisi necessitas peregrinationis eas adire compellat, (quod idem habetur ex cap. Clerici, distinctione 44.) & à ludis alearijs, & taxillorum abstinere. Quam prohibitionem Clericos beneficiarios, aut initiatos maiore Ordine, itemque Monachos, transgredientes ludendo in magna quantitate, peccare mortaliter annotat Nauar. in Enchir. capite 19. num. 9. Et confirmat potissimum, ex eo quod peccatum dignum sit priuationis officij, vel beneficij excipit. Inter dilectos, De excessibus Praelatorum. Quae poena, vt pote ignominiosa, cum valde grauis sit, cenferi debet imposita ob peccatum valde graue. Cuius grauitatis ratio est: potest; quod tale peccatum in memoratis personis, non sit solum prodigalitate sicut in ceteris (quas proinde in sequenti numero 19. Nauar. excusat à mortali ea ratione ludentes) sed etiam indecentiae scandalosae; cum contra prohibitionem expressam sibi factam, turpiter expendans, quae deberent pauperibus erogare pro Christo, cuius obsequio se manciparunt.

Quinta obligatio, abstinendi à negotijs secularibus.

20. Vltima obligatio est, abstinendi se à negotijs secularibus per illud secunda ad Timoth. cap. 2. Nemo militans Deo implicat se negotijs secularibus vt ei placeat cui se probauit; atq; per totum titulum: Ne Clerici, vel Monachi secularibus negotijs se immisceant, qui est vltimus lib. tertij De cretaliis: & per cap. His igitur, distinctione 23. & alia quae habentur distinctione 88. per totam.

Dicuntur autem secularia negotia, quæ hominē à diuinis ministerijs auocant, & ea maxime, quæ irregularem, seu ad exequenda sacri Ordinis officia ineptum faciunt. De quibus egimus in præcedenti tractatu de irregularitate. Vnde ad hanc obligationem reducitur primo illa, qua Clerici tenentur abstinere ab omni arte fordida, vt macellarij, aut tabernarij ex Clem. 1. de vita, & honest. Clericorum. Reducitur item illa qua tenentur abstinere à mercatura, seu negotiatione causa lucri, iuxta cap. Negotiatorem, & sequentibus, distinct. 88. & cap. finale De vita, & honest. Clericorum: & cap. Secundum instituta, Ne Clerici, vel Monachi, &c. vbi prohibitio fit seuera, sub interminatione anathematis; de qua *Trotius De perfecto Clerico cap. 52. & 53.* docens post Panormitanum ad idipsum cap. Secundum instituta, necessitatem posse reddere licitam Clerico negotiationem, dummodo nihil fordidum habeat, per quod arceatur à diuino ministerio, ac sine peccato exerceatur, iuxta cap. Quoniam, in citata dist. 88. neq; distrahatur à diuinis, atq; alijs quæ ipsi Clerico incumbunt ex officio, iuxta ea quæ habentur tota fere dist. 91.

21. Reducitur præterea obligatio, qua Clerici tenentur abstinere ab actionibus, ex quibus sequitur, vel sequi potest vitæ amissio, vel sanguinis effusio, vt à portandis armis ex cap. 2. De vita & honest. Cleric. vbi contrauenientes præcipiuntur excommunicari. Excipe casum necessitatis, cum transcursum est per loca periculosa, oblationes, vel hostium incursiones. Item à gerendo bello ex 23. q. 8. per totam. Itemq; à ferenda sententia sanguinis per seipfos ex cap. Clericis, Ne Clerici, vel Monachi, & ex cap. Sententiam, eod. tit. vbi etiam prohibentur, talem sententiam dictare, aut vindictam sanguinis exercere; aut vbi exercetur interesse, aut literas dictare, vel scribere pro vindicta sanguinis destinandas; aut ruptarijs & balistarijs, alijsq; viris sanguinij præfici, aut chirurgiam exercere quæ aduersionem aut incisionem inducit. Adde cum iuxta tradita in præced. tract. de irregularitate, obnoxij sint irregularitati, qui in causa sanguinis funguntur muneribus aessoris, consultoris, aduocati, testis, aut notarij attestantis, & scribentis attestaciones, aut eas legentis dum sententia sanguinis publicatur: Clericos consequenter prohiberi ea ipsa munera obire; de qua re *Trotius, De perfecto Clerico, cap. 23.*

Reducitur præterea obligatio qua Clerici tenentur abstinere ab alijs officijs secularibus, in quorum vsu interdum proceditur vsq; ad effusionem sanguinis; adeo vt nequeant esse Vicereges, aut Vicecomites, aut locum tenentes Principis secularis; nec aliud publicè officium exercere, per quod debeant generaliter ius reddere secularibus, ex capit. Sed nec, Ne Clerici, vel Monachi, &c. vbi num. fin. Panormit. id notat: & confirmatur per cap. Clericis eodem titulo, vbi idem Panormit. num. 10. ait, quod Clericus possit esse consiliarius Principis secularis, non tamen officialis iustitiæ exercenda.

Reducuntur denique alia multa: quale est primo, quod Clericus maioribus Ordinibus initiatus, aut beneficiarius nõ possit esse Aduocatus in foro seculari, etiam si causa sit solum civilis, prout habetur ex cap. 1. & vltimo De postulando. Vbi tamen additur exceptio, nisi defendat se, aut suam Ecclesiam vel personas coniunctas, vel personas miserabiles. Nec item, paruatione, possit in eodem foro Procurator esse, iuxta citatum cap. vltimum, & cap. secundum & quartum, Ne Clerici, vel Monachi, &c. Nec etiam possit esse Tabellio, iuxta cap. Sicut, eodem titulo. Quæ eadem iam docuimus cum in præced. lib. 19. tract. vltimo egimus de prædictarum personarum officijs.

22. Quale est secundo, quod ex cap. Si diligenti, De foro competenti, Clericus Clericum in ius coram Iudice laico, vocare non potest. Item quod Clericus non debeat iurare in manibus laici, ex cap. penult. 32. quaest. 5. De quo plenius in præced. lib. 19. cap. vltimo sect. 1.

23. Quale est præterea illud (de quo Syluest. in verbo, Medicus, quaest. 2. consulendus est) quod constitutus in maioribus Ordinibus, aut beneficiarius, non possit artem medicam, aut chirurgicam exercere; nec ei pro præcipuo studio operam dare, ex cap. 3. & vltimo, Ne Clerici, vel Monachi, &c. Item quod non debeant Aeri ministri laicorum, nec in rebus eorum procuratores esse, ex cap. Sacerdotibus, eodem titulo.

Atque omnes hæ obligationes ad honestatem vitæ Clerici spectant quoad exteriorem hominem, quibus si in interiori homine accedant quinque illa ornamenta de quibus *Toletus in cap. vltimo libr. 1. Instructionis Sacerdotum*: nempe charitas, religio, sanctitas, scientia, prudentia: nullus poterit esse locus dubitationi, quin meritisimè status Clericalis tot sit priuilegijs, & immunitatibus auctus supra laicalem, quot in citata sectione prima diximus, itemque in libro nono, explicando canones Bullæ Cænæ Domini, quibus Ecclesiastica libertas protegitur.

CAP. III

De obligationibus satisfaciendi oneribus, qua annexa fuerint beneficiorum acquisitioni.

SUMMARIUM.

- 24 Obligatio beneficiarij ad curandam expeditionem bullarum Papalium.
- 25 Obligatio faciendi professionem orthodoxæ fidei.
- 26 Ea est cum obligatione ad restitutionem, nisi ignorantia inuincibilis excuset.
- 27 Quædam circa eandem notanda.
- 28 Obligatio soluendi annuatim.
- 29 Ea non admittitur in Gallia.
- 30 Obligatio soluendi quinquaginta.
- 31 Ea locum non habet, cum beneficium vnitur dignitati Ecclesiastica.

PRIMA huius generis obligatio censerit potest, vt beneficiarius post beneficium obtentum, teneatur ad expeditionem Bullarum Apostolicarum, quoties illud fuerit per Sedem Apostolicam collatum, vel confirmatum, vel vniuersi. De hac textus habetur in Extrauag. communi, Innuentia, De electione: & apertior in Bulla Iulij tertij, quæ incipit, Sanctissimus; per quæ vniuersæ statuitur ad omnia beneficia, quæcunque illa sint, apud sedem Apostolicam obtenta, vel per collationem; vel per confirmationem, vel per vniuersionem, vel per quamcunque aliam dispositionem super retinendis beneficijs: post promotionem ad illa, requiri Bullarum expeditionem, ad eorundem possessionem apprehendam: siq; ante expeditas Bullas ipsa possessio apprehendatur, apprehedentes pro intrusis, & violentis detentoribus haberi, nec facere fructus suos, sed teneri eos restituere: neque suffragari eis decretum de annali, aut triennali possessione (de quo postea suo loco, cum de modis acquirendi beneficia) ipsoque iure priuari beneficijs obtentis, quorum possessionem acceperint non expeditis bullis, & ad eadem inhabiles reddi. Hæc ex eadem bulla: quæ Azor referens in 2. par. Moral. Institut. libr. 7. cap. 1. sub finem: subiungit quæ in hac re praxis sit Romanæ Curia. Eum videat, qui volet: quia ad institutum nostrum sufficit monere, propositam obligationem non habere locum quando beneficium confertur ab Ordinario, cum pœnæ nõ sint extra suum casum extendendæ: adeo vt ille qui post collationem eam factâ apprehenderit possessionem literis nondum expeditis, in illas pœnas minime incurrat.

SECUNDA OBLIGATIO est, vt prouisi de quibuscunque beneficijs annexam habentibus curam animarum, teneatur à die adeptæ possessionis, minimum intra duos menses, in manibus Episcopi, vel eo impedito coram generali Vicario seu Officiali ipsius, publicam facere orthodoxæ fidei professionem. Similiter prouisi de canonicatibus, & dignitatibus in Ecclesijs cathedralibus; non solum coram Episcopo, vel ipsius Officiali: sed etiam in capitulo eandem facere tenentur. Quæ obligatio tam horum, quam illorum habetur ex Concil. Trident. sess. 24. Dereform. cap. 12. & ex Bulla Pij quarti quæ incipit, Innuentum, & cum eodem Concilio circumfertur.

Pœnam vero idipsum Concilium addit: vt tales alioquin non faciant fructus suos: nec illis possessio suffragetur. Quibus verbis duo significatur; vnum quidem prioribus, quod est obligationis huius transgressores esse inhabiles ad acquirendum dominium fructuum. Alterum vero posterioribus;

REGINA
DE
PRAX
EDRJ
E. V